

8. Lopunaikaluento: Luopumuksen ajassa

Alkurukous:

Herra, sinä kaiken armon Jumala, anna siunauksesi myös tälle raamattuluennolle. Ilman siunaustasi kaikki on turhaa, ihmisen kirjoittelua ja puhetta. Herra, tiedät että käsittelemme tässä vaikeita asioita. Tiedät, Herra, että totuuden puhuminen on ihmiselle joskus vaikeaa. Vastassa on jopa valhearmeijoita. Heitä vastaan voi sotia vain totuutesi sanalla.

Ollessaan täällä ajallisessa ruumiissa, Poikasi koki paljon syrjintää ja yksinäisyyttä todistaessaan totuudesta. Kiitos hänen uskollisuudestaan ja pelastustyöstään! Ole kiitetty Isämme rakas! Amen.

Aluksi

Vanhan liiton profeetat valittivat usein sitä, että heidät oli pantu riidaksi ja toraksi kansansa keskuuteen. Tämä johtui siitä, että he julistivat Jumalalta saatua totuutta. Jumalan sana on kokonaan totuus. Myös Jeesus tuli todistamaan totuudesta. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Hänen Henkensä on Totuuden Henki. Tämä maailma elää sen sijaan valheen ruhtinaan hallinnassa. Tämän tähden myös Kristus oli koko maanpäällisen elämänsä ajan vainon kohteena. Loppujen lopuksi ja tämänkin tähden, myös hänet surmattiin. Näin kävi myös monille vanhanliiton profeetoille ja Kristuksen apostoleille.

Jos totuutta ei siedetä, syylliseksi määritellään ensiksi totuuden puhuja. Hänet tuomitaan ensimmäisenä. Kuitenkin juuri tänä aikana totuus suorastaan huutaa päästäkseen esille. Silti siitä vaietaan, ja laittomuudet ja valheet saavat yhä jatkoa.

Meidät on kutsuttu julistamaan evankeliumia, mutta julistamaan myös totuutta rakkaudessa ja tukkimaan vastustajien suut. Evankeliumi ja totuus eivät ole koskaan ristiriidassa. Totuus ja rakkaus kuuluvat aina yhteen, sillä ne ovat Kristuksen ominaisuuksia. ”Rakkaus ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa” (1. Kor. 13:6).

Mutta nyt on valheen ja luopumuksen aika.

Jotenkin rohkeasti on tässä puhuttu aikamme kristillisyyden ongelmista. Juuri tänä aikana se on välttämätöntä. Kunpa rakkaus totuuteen saisi hallita kaikkia uskovia.

Luopumuksen ajan opettajat

Jumalan sanasta tiedämme, että ennen Jeesuksen Kristuksen tulemista tapahtuu yleinen uskosta luopuminen. Tätä luopumusta on toki ollut kaiken aikaa maailmassa. Mutta nyt yhä enenevässä määrin luonnollinen, uudestisyntymätön, lihallinen ihminen, hallitsee yhteiskunnassamme ja myös hengellisyydessämme. Seurakunnissa aito Jumalan sanan mukainen opetus on käymässä yhä harvinaisemmaksi. Itsestään ja omista kokemuksistaan he mieluusti puhuvat. Monet hurmahenget ja sielullinen, ihmislähtöinen opetus turmelevat ajassamme aitoa Pyhän Hengen toimintaa. Rahan himo, itsekkyytensä, ylihengellinen ja sielullinen, ihmiskeskeinen elämä, lihallisuus ja haureellisuus hallitsevat pahoin opettajia ja seurakuntalaisia. Maallistumista on kaikkialla. On tullut aika jolloin ”Jumalan viha

ilmestyy taivaasta ja kohdistuu kaikkeen jumalattomuuteen ja vääryyteen, jota ihmiset tekevät pitäessään totuutta vääryyden vallassa” (Room. 1:18).

”Jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tahi: 'Tuolla', niin älkää usko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut.” (Matt. 24:23–25).

”Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina monet luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja. valheenpuhujain ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty” (1. Tim. 4:1,2).

”Mutta pahat ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen ja eksyen” (2. Tim. 3:13).

”Ja ennen kaikkea tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan...” (2. Piet. 3:3).

”Lapseni, viimeinen aika on käsillä. Te olette kuulleet, että on tulossa Antikristus, ja niin onkin nyt monia antikristuksia ilmaantunut. Tästä me tiedämme, että viimeinen aika on käsillä. He ovat lähtöisin meidän joukostamme, mutta he eivät olleet meidän joukkoamme. Jos he olisivat kuuluneet meihin, he olisivat pysyneet keskuudessamme. Mutta täytyihän käydä ilmi, etteivät kaikki kuulu meihin.” (1. Joh. 2:18,19).

”Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niin kuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen perikadon. Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan, ja heidän tähtensä totuuden tie tulee häväistyksi; ja ahneudessaan he valheellisilla sanoilla kiskovat teistä hyötyä; mutta jo ammoisista ajoista heidän tuomionsa valvoo, eikä heidän perikatonsa torku.” (2. Piet. 2:1–3).

Luopumusta on kaikkialla ristillisyydessämme kirkkokunnista, seurakunnista ja muista koulukunnista riippumatta.

Seuraukset

Jeesuksen sanojen mukaan lopunajan päivinä on liikkeellä monenlaisia harhaopettajia eksyttäen monia. Eksytettävät ja eksyneet ovat usein pikkulapsiksi jääneitä uskovia. He juoksentelevat päätyönään kaikenlaisten uusien virtausten, valheopettajien ja erehdyttävien näkyjen perässä. He eivät ole vakiintuneet Kristuksen tuntemisessa ja siksi he ovat koko ajan kyselemässä: onko uutta profetiaa, onko uusia ilmestyksiä ja näkyjä?” He ovat niitä ”...jotka aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen” (2. Tim. 3:7).

Ajassamme on paljon turhanperässäjuoksijoita pettäen itseään ja muita.

Pikkulapset ovat olleet aina kiinnostuneita sensaatioista ja sirkushuveista, mutta eivät itse halua, tai eivät kykene lukemaan ja tutkimaan Raamattua. Pikkulapsille Kristuksessa Herran sana on liian vaikeaselkoista. ”Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa. Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.” (Hepr. 5: 12–14).

Heidän on siis etsittävä helppoja ratkaisuja ja maitoruokaa. Silloin ollaan jo väärienprofeettojen ja -opettajien varassa.

Luterilainen kirkko

Luopumusta näkyy kaikkialla. Se on valtaamassa kirkot ja seurakunnat. Terve opetus on katoamassa. Se on osin jo kadonnut evankelisluterilaisen kirkon julistuksesta. Piispoilla, eikä monillakaan seurakuntien papeilla, ole juuri mitään annettavaa hengelliseen etsintään lähteneille seurakuntalaisille. Viisastelijoita kyllä riittää. ”Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet” (Room. 1:22). Heitä nimitetään teologeiksi, vaikka he ovat pääosin uskosta osattomia, uudestisyntymättömiä ja luonnollisia ihmisiä. Teologian maisteriksi valmistunutta voidaan kutsua jo teologiksi. Muita seurakunnan rivijäseniä kutsutaan teologisissa kysymyksissä maallikoiksi. Kuitenkin vaatimaton maallikko voi

kuulua ennen virkapappeja Kristuksen pyhään papistoon. Kaiken ratkaisee usko. Uskovat ovat tuo pyhä papisto. ”Mutta te olette ”valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa”” (1. Piet. 2:9). Nämä ihmiset on liittänyt Kristukseen usko. ”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal. 3:26). Kaikki muu tulee tämän tosiasian jälkeen. ””Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi”” (Matt. 19:30).

Vaikka joku on muodollisesti teologi, se ei kerro mitään hänen kristustuntemisestaan. Maallinen tiedekunta ei voi synnyttää lapsia Jumalalle. Näin on erityisesti silloin, kun opettajina on monia uskosta osattomia opettajia, jopa liberaaliteologeja. Orastava usko on voinut joutua opiskelijalla liian kovalle koetukselle monenlaisten järkeysoppien keskellä. Saattoi käydä niin että hän ”Hengessä aloitti, mutta Helsingissä lopetti.”

Kun luonnolliset ja uskosta osattomat seurakuntapapit kirkossa viisauksiaan latelee se on hengellisesti hyödytöntä puuhaa. Mutta jos Herran Henkeä täynnä oleva julistaja puhuu totuuden sanoja, eikö jo kohta ala jotakin liikahdella ja pimeyden vallat alkavat kiiwaasti hyökkäillä? Jopa kuollut kirkkolaitos voi natista liitoksissan. Näin on joskus käynyt, mutta ei tänä päivänä, ei vielä.

Monet kirkon teologeista ovat niin sanottuja sakramentalisteja. Se tarkoittaa sitä, että he opettavat kristillisestä kasteesta, että siinä on aina tultu automaattisesti uskoviksi ja Jumalan lapsiksi. Pakkohan sen niin olla! Ristinmerkit on tehty ja pieni katkelma myös evankeliumia luettu. Kastettu on nyt tietenkin uskossa ja siinä toimituksessa uudestisyntynyt. Tätä he kirkoissa nykyisin kiihkolla saarnaavat. Tällainen oppi on kuitenkin kaukana totuudesta. Siksi tällaista opetusta itse Saatanakin tyytyväisenä kuuntelee, se pysyy tyynenä – ja iloitsee. Tämä sama oppi pätee myös kirkon toiseen sakramenttiin, näkyvään Jumalan armonosoitukseen, eli ehtoolliseen. Heidän mukaansa tässäkin sakramenteissa kaikki osallistujat saavat aina syntinsä anteeksi heidän uskostaan riippumatta. Aiemmin todettiin kirkon opetuksessa: ehtoolliselle menijältä vaaditaan aivan uskovaista sydäntä, muutoin ehtoollinen on turha, koska ihminen ei ollut koetellut itseään. Tämä totuus on poistettu opetuksesta.

Nuo viisaat teologit vaikuttavat kaikkine viisauksineen suorastaan kirkkoruhtinailta, mutta Totuuden Hengen edessä lienevät pelkkiä käpykaartilaisia. He ovat totuudesta karkuteillä ja hengellisesti katsoen kuoleman tilassa. Mutta mitä muuta he voisivat opettaakaan, jos uskon salaisuus on yhä aukeamatta. Sokea ei voi sokean silmiä avata ja häntä taluttaa.

Mutta mitä kirkon Tunnustuskirjat sanovat näistä asioista? Juuri tuohon teokseenhan nämä teologit hakakasti vetoavat. Seuraavassa pieni katkelma. Augsburgin tunnustuksen puolustuksesta (XIII uskonkohta. SAKRAMENTTIEN LUKU JA KÄYTTÖ: ”Tässä kohden me tuomitsemme skolastisten opettajien koko joukon, he kun selittävät, että sakramentit tuottavat armon sille, joka ei pane vastaan, pelkästään sen nojalla, että ne toimitetaan, ilman niiden hyväksikäyttäjän oikeaa mielentilaa. On kerta kaikkiaan juutalainen ajatus, että meidät vanhurskautetaan ulkonaisen jumalanpalvelustoimituksen voimasta ilman sydämen oikeaa mielentilaa, nimittäin uskoa. Silti tätä jumalatonta ja turmiollista käsitystä opetetaan kaikella arvovallalla koko paavikunnassa [myös luterilaisissa kirkossa]. Paavali torjuu tämän ja opettaa, ettei Aabrahamia vanhurskautettu ympärileikkauksella vaan että ympärileikkaus oli uskon harjoittamiseksi annettu merkki. Samoin mekin opetamme, että sakramenttien oikeaan käyttöön kuuluu lisäksi usko niihin liittyviin lupauksiin; usko ottaa vastaan sen, mitä on luvattu ja mitä juuri sakramentissa tarjotaan. Tämä ajatustapa on selkeä ja täysin varma.

Lupauksesta ei ole mitään hyötyä, jollei sitä oteta vastaan uskolla. Sakramentit taas ovat lupausten merkkejä. Niitä hyväksi käytettäessä täytyy siis myös uskon olla mukana sillä tavoin, että jos joku nauttii Herran ehtoollista, hän nau tti sitä uskossa. Koska se on Kristuksen selkeiden sanojen mukaan uuden liiton sakramentti, tulee ehtoollisen nauttijan olla varma siitä, että hänelle annetaan lahjaksi se, mitä uudessa liitossa on luvattu, nimittäin syntien anteeksiantamus. Tämän hän ottakoon uskossa vastaan, rohkaiskoon arkaa omaatuntoaan ja olkoon selvillä siitä, etteivät nämä todisteet petä, vaan ovat yhtä varmoja kuin jos Jumala uuden ihmeen tehden taivaasta käsin lupaisi tahtovansa antaa anteeksi. Mutta mitä hyötyä olisi ihmeistä ja lupauksista sille, joka ei usko? Me puhumme tässä omakohtaisesta uskosta, joka uskoo ihmistä itseään koskevaan lupaukseen. Emme siis puhu siitä, että joku vain yleisesti uskoo Jumalan olemassaoloon, vaan siitä uskosta, joka uskoo, että syntien anteeksiantamus on hänelle tarjolla. Tästä sakramentin käytöstä saavat lohdutusta hurskaat ja arat sielut.

On sanoin kuvaamatonta, kuinka paljon ja monenlaista väärinkäyttöä kirkossa on synnyttänyt tuo vimmuttu käsitys sakramentin tehosta pelkästään ulkonaisen toimittamisen nojalla, ilman hyväksikäyttäjän oikeaa mielentilaa. Tästä on johtunut tuo ääretön messujen häpäiseminen. Siitä kuitenkin tuonnempänä. Vanhoilta kirjoittajilta ei voida skolastikkojen tueksi tässä asiassa esittää yhtäkään kirjainta. Augustinus sanoo päinvastoin, että usko sakramenttiin vanhurskauttaa, ei sakramentti. Ja tuttu on Paavalin lause: (Room. 10:10) ””Sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi.””

Juuri tästähän on kysymys. Nimittäin ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen” (Mark. 16:16).

”Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen.” (Joh. 3:18).

Tässä Jeesus selkeästi osoittaa, että kasteessa ei ole tultu uskoon. Usko tulee näet kuulemisesta. Eli jos kastettu ei ole saanut myöhemminkään uskon lahjaa, hänet tuomitaan kadotukseen. Kadotuksessa on paljon kastettuja mutta ei ainoatakaan, joka on uskonut sielunsa pelastukseksi.

”ilman uskoa on mahdoton olla otollinen...” (Hepr. 11:6).

Kirkkoraamattu KR 92 on kaste- ja uskonsuhteesta selkeä: ”Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista.” (Kol. 2:12). Tässä näkyy nämä kaksi eri tapahtumaa selkeästi erikseen: meidän vanha luomuksemme haudattiin Kristuksen kanssa, amen! Näin kuolimme kasteessa itseltämme ja elämme uskon tultua ylösnousemuselämää Kristuksen kanssa.

”Hänessä on teihinkin, sitten kuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi.” (Ef. 1:13,14).

”sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme” (Room. 13:11).

”Olinpa siis minä tai olivatpa he: näin me saarnaamme, ja näin te olette uskoon tulleet” (1. Kor. 15:11).

Sillä ”sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. Sanoohan Raamattu: ”Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään”” (Room. 10:10,11).

Raamattu on täynnä todistuksia siitä, että yksin usko vanhurskauttaa.

Peruspilari on tämä: ”Yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden!

Kuitenkin luterilaisen kirkon jumalanpalveluksessa lausutaan usein: ”Jumalan lapsiksi kastettuina meillä on täysi oikeus...” Sellainen sana on pelkkää sakramentalismia. Ihmiset luottavat kuitenkin papin suusta kuulemaansa sanaan tulematta koskaan totuuden tuntoon. Heitä on luterilaisessa kirkossa valtavat määrät. Suomi olisi aivan ihmeellinen maa, jos kaikki kastetut olisivat tulleet kasteessa uskoon. Mikä autuas maa tämä olisikaan!

Sakramenttien väärinymmärtäminen on ollut tuhoisaa suurille kirkkokunnille. Näin juuri sanottiin Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa. Massoittain sieluja on kirkkolaitoksessa johdatettu väärään rauhaan ja ovat tulleet näin eksytetyiksi.

Sakramentalistinen oppi tarkoittaa siis sitä, että kasteessa ihmisen pelastuminen on jo toteutunut. Hän on mennyt läpi ahtaan portin, päässyt kaidalle tielle ja on näin vanhurskas ja autuas Jumalan lapsi. Kristus on tehnyt siinä myös parannuksen puolestamme. Kaikki on valmista! Tätä he sanovat iloiseksi uskoksi. Tätä harhaa on kuitenkin pidettävä yllä jatkuvilla kastesaarnoilla. Tyhjä säkki vaatii koko ajan kannattimia.

Koska luterilaisen kirkon pääasiallinen oppi on väärä kasteoppi, se on kadottanut aidosti kyvyn pelastaa sieluja. Tällainen julistus on tuossa opissa jopa tarpeetonta! Niinpä uskoontulo onkin itseasiassa vain paluuta kasteeseen, tai että uskoontulossa ihminen saa tietää tulleensa jo kasteessa uskoon.

Aidossa luterilaisessa teologiassa ei ole moittimista silloin kun se perustuu yksin kirjoitettuun Jumalan sanaan. Perusteet kyllä ovat kunnossa, painen et vain ovat tieltä suistuneet. Suurimmat eksytäjät ovat juuri nuo viheliäiset sakramentalistit.

Uskonpuhdistaja Martti Luther sanoi jotenkin näin: monet pyhätkin pahoin erehtyvät ja Jumala sallii tämän, että katsoisimme vain hänen Raamattuaan ja vain Raamattua. Jos minun kirjoitukseni

estävät lukemasta Raamattua, haudattakoon ne vaikka viiden sylen syvyyteen. Olen kirjoittanut vain sen tähden, että rahvas oppisi lukemaan Raamattua.

Sakramentalistit ovat viemässä myös luterilaista kirkkoamme takaisin Rooman kirkon helmaan. Uskonpuhdistuksen tärkeintä perustusta, eli uskonvanhurskautta, ollaan nyt hävittämässä. Uutena perustana onkin nyt vuorostaan sakramenttien voima. Ne oikein suoritettuna on yhtä kuin pelastus. Näin uskonpuhdistuksen ydintä ja aarretta ollaan tekemässä turhaksi.

Lopunajallinen opetus

Evangelisluterilaisella kirkolla olisi ollut hyvät mahdollisuudet tutkia myös lopunajan tapahtumia ja opettaa niitä raittiisti. Kirkkokunnan tutkijoilla on ollut saatavilla koko kirkkohistoriallisen ajan tutkimustietoa apostoliselta ajalta ja kauempaakin. Tunnetaan myös juutalaiset rabinistiset kirjoitukset Messiaasta, lopunajasta ja Antikristuksesta. Juutalaisilla on kuitenkin ollut peite silmillään niin että he eivät voineet tuntea Jeesusta Kristusta omaksi Messiaakseen. Kuitenkin hekin ”ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista” (1. Piet. 1:11). Mahdollisuudet olisivat olleet valtavat.

On sanoinkuvaamattoman surullista, että lopunajan tapahtumien tutkiminen ja opetus on lähes täysin laiminlyöty evangelisluterilaisessa kirkossa. Sellaisesta on sen sijaan jopa varotettu jyrkästi. Kaikki tällainen on kuitenkin jyrkässä ristiriidassa Ilmestyskirjan sanoman kanssa. Mutta on helppoa paeta Tunnustuskirjojen taakse, kun pitäisi pysyä siinä mitä Jumalan sanassa on kirjoitettu. Tunnustuskirjojen takaa ei aina näe kaikkea totuutta. Pelätessään leimautumista virkapapisto on kokenut olevansa opillisessa turvassa tuon kirjan takana. He eivät tämän tähden uskalla katsoa silmiin tosiasioita myöskään lopunajan kysymyksissä. Ja selityksiä riittää. Evangelisluterilaisessa kirkossa ei ole monia tunnettuja lopunajankäsitteitä teologeja, vaikka he kyllä muutoin saattavat kertoa olevansa Uuden testamentin tutkijoita, eksegetiikan harjoittajia ja raamatunselittäjiä. Perin tärkeä ilmoitus on siirretty sivuun ja jäänyt huomiotta. Tutkimus ja opetus on jäänyt näiltä osin monien kyseenalaisten opettajien, jopa villi- ja hurmahenkien temmellyskentäksi. Joku on sanonut: ”Hullut ovat pilanneet helluntain!” Hän oli siinä oikeassa. Sama tilanne on lopunajan tapahtumien opetuksessa: hullut ovat pilanneet lopunajan opetuksen ja - Ilmestyskirjan! Mitenkä selvinnevät uskovat ahdistuksen ja vihan ajan läpi, kun opetusta ei ole ja jos onkin, se on väärää? Eräänä päivänä Jumalan kuusi pasuunaa alkavat soida ja tuottamaan tuhoa langenneelle maailmalle. Sitten on vihanmaljojen aika. Aikaa ei ole paljoa käytettävissä. Aikain merkit ovat jo ilmassa. ”Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä” (Joh. 9:4). Kun seitsemäs, viimeinen sinetti soi, Herra tulee kunniaansa kaikkien pyhiensä kanssa. Tämä tapahtuu, kun marttyyrien ja toisaalta pakanakansoista koottavien uskovien luku on täysi.

Myös Jeesuksen kerran lausumia sanoja opetuslapsilleen on tulkittu väärin: ”Hän vastasi: ”Ei teidän kuulu tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa nojalla on asettanut” (Ap. t. 1:7). Kuitenkin näihin Jeesuksen sanoihin vedotaan, kun jätetään opetuksesta pois lopun aika. Tarkempi tutkimus osoittaa, ettei nuo Jeesuksen sanat koske kaikkia tulevia sukupolvia, sillä: ”Autuas se, joka tämän toisille lukee, autuaat ne, jotka kuulevat nämä ennussanat ja ottavat varteen sen, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, sillä hetki on lähellä.” (Ilm. 1:3). On vaarallista ottaa pois osia Ilmestyskirjan sanoista, koska ”Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu.” (Ilm. 22:18,19).

Myös teologien olisi pysyttävä Totuuden Hengen ja Sanan opeuksessa. On oltava vapaa ihmismielipiteistä olkoon tuo joukko kuinka arvovaltaista tahansa. Monet opettajat eivät ole uskaltaneet pysyä pelkän kirjoitetun Sanan varassa. He pelkäävät enemmän leimautumista, yleistä mielipidettä ja kollegojensa pilkkaa kuin Jumalaa. Kauan sitten on jo todennettu heidän pelkonsa syy: ”Siinä voi rokki ryvettyä.” Se on pelkoa saada lahkolaisen leima. Ja siihen harva teologi on ollut valmis. Ihmisspelko on ollut ja on yhä suuri. Mutta pelkurit eivät peri iankaikkista elämää (Ilm. 21:8).

Ihmisviisautta oppimassa

Raamattuopetus teologisessa tiedekunnassa on enemmänkin tutkivaa kuin pyrkimystä todelliseen oppimiseen ja kasvamiseen Jumalan sanassa ja Kristuksen tuntemisessa. Luterilaisessa kirkossa arvostusta on eniten saaneet erilaiset koulutukset, ihmisviisaudet, filosofointi ja paperitodistukset. Oppiperustus on rakennettu näin ja pääosin inhimillisen tiedon pohjalle. Tässä toteutuu pyhät kirjoitukset, jotka jo etukäteen ovat kertoneet tästä mielettömyydestä: ”Onhan kirjoitettu: ”Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi”. Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi? Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat... Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hullutusta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on.” (1. Kor. 1:20, 21; 26–28).

Voi ihmisviisautta ja varsinkin sen tyhmyyttä!

Tärkein puuttuu

Ihmisessä on yhtenä osana sielunelämä. Siihen kuuluu järki, tieto ja ajatus, toisaalta tunne-elämä, eli koko emotionaalinen minä. Kun nämä molemmat sielunelämän alueet ovat tasapainossa, ihminen on sisäisesti stabiili ihminen ja aito Jumalan luoma ihmisyyksilö. Luterilaisessa kirkossa koulutus edustaa pääosin vain ihmisen inhimillisen tiedon ja viisauden aluetta. Mutta kuinka näin yksipuolinen ihmispersoonaa kykenee todella aitoon sielunhoitoon, jos kaiken lisäksi hänellä ei ole hengellistä elämää? Tällainen ihminen on henkisesti puutteellinen ja hengellisesti kuollut. Sellainen ei saisi missään tapauksessa toimia sielunhoitajana. Hän on tällaisessa tehtävässä maallikko, keltanokka ja noviisi. Hän on kuin norsu posliinikaupassa. Teologinen koulutus synnyttää myös usein havaittavaa lihallista ylpeyttä. Se synnyttää myös narsistisia persoonia. Tällöin palvelijasta on tullut palveltava (Matt. 20:25–28). Pappien liperien alla kytee usein myös hengellinen kateus.

Eritoten sielujen voittaminen Kristukselle ja sielunhoidollinen työ muutoinkin on kaikkein tärkeintä seurakuntapapin tehtävässä. Sellainen vaatii kuitenkin Kristuksen nöyryyttä. Kristuksen tuntemisen rinnalla kaikki muu on pelkkää roskaa (Fil. 3:8). Myös pappi tarvitsisi väkevän Jumalansanan tuntemisen ja sisäistämisen, että hän voisi Sanalla virvoittaa väsyneitä (Jes. 50:4).

Pappisvalta

Evangelisluterilaisessa kirkossa on jo kauan sitten syntynyt pitkälle kehittynyt harvainvalta. Sitä pitää yllä ennen kaikkea virkapapisto. Eräät heistä väittävät kuuluvansa jopa apostoliseen seuraantoon, eli katkeamattomaan ketjuun, joka yhdistää heidät suoraan apostoliseen aikaan. Se edustaa kuitenkin ylpeän ihmisen omavanhurskauden huipentumaa! Mitä Sana sanoo? ”Sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseään apostoleiksi, vaikka eivät ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi” (Ilm. 2:2). Nämä papit opettavat aivan kuin olisivat uusia apostoleja, joilla on hallussaan koko totuus. Täydellistä on heidän kuviteltu totuutensa. Monille kirkon Tunnustuskirjat ovat opissa ensisijalla, Raamattu vasta toisella sijalla. He opettavat, että Raamattua voi ymmärtää vain Tunnustuskirjoista käsin. Ihminen on asetettu nyt Pyhän Raamatun yläpuolelle. Kuitenkin ””Tyytykää siihen mitä on kirjoitettu...”” (1. Kor. 4:6). Oikea oppi on heillä yhtä kuin pelastuminen. Monet arat sielut ovat tulleet niin sidotuiksi näihin opettajiin, etteivät he uskalla luopua heidän opetuksistaan, koska pelkäävät menettävänsä sielunsa pelastuksen. Kavahtakaa näitä valheapostoleja!

Kristuksessa tuli myös lainmuutos. Hänessä leeviläinen virkapappeus lakkautettiin. ”Sillä pappeuden muuttuessa tapahtuu välttämättä myös lain muutos. ”Sillä se, josta tämä sanotaan, oli toista sukukuntaa, josta ei kukaan ole alttaritointia hoitanut. Onhan tunnettua, että meidän Herramme on nousut Juudasta, jonka sukukunnan pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut” (Hepr. 7:12–14). Uusi testamentti ei tunne virkapappetta, vaikka muuta kiivaillen väitetään. Leeviläinen virkapappeus jäi

Vanhaan testamenttiin. Seurakunnassa on kaitsijan virka, seurakunnan johtajan virka, on opettajien virkoja, on monia muitakin seurakuntavirkoja. Niin pitää ollakin, koska Jumalan on järjestyksen Jumala. Mutta virkapapit kuuluvat vääjäämättä Vanhaan liittoon. Uudessa liitossa siirryttiin Kristuksessa yleiseen papputeen. Hän on meidän ylipappimme. Virkapapputeen siirryttiin kuitenkin takaisin muutamien vuosisatojen jälkeen Kristuksen syntymän.

Piispojen, ennen kaikkea arkkipiispan virkaanvihkimisseremoniat muistuttavat lähinnä jo jonkin keisarin tai kuningattaren kruunajaisia. Miten kauas on jo jouduttu Kristuksen nöyryydestä ja vaatimattomuudesta. Kristus apostoleineen eivät kelpaisi luterilaisen kirkon papeiksi, eivät edes saarnaamaan kirkoissamme.

Moni kirkonpappi on selvinnyt kirkon tutkinnoista, mutta voi tulla hylätyksi Kristuksen tutkinnoissa. Heidät on kyllä kirkko vihkinyt virkaansa, mutta harvoja on Kristus vihkinyt papeikseen. Eipä siis ihme, että kirkkolaitos on jälleen kerran kuoleman tilassa. On monien tarinankertojien aika. Nyt on siteerausten aika. Onpa pyydetty jopa ammattiteatteria avuksi opettamaan papeille mahdollisimman pätevää näyttötelemistapaa. Tästä huolimatta omaa sisäistä kristillistä sisältöä ei sananjulistajalla välttämättä ole. Elämä puuttuu ja kirkot tyhjenevät. On siis monien konstien aika. ”Kun usko loppuu, konstit alkavat.” Konsteja on keksitty ja keksitään yhä, mutta kirkot ovat tyhjenemässä. Kirkkoväki lähtee kirkosta ja jää kotiinsa, menee kesämökilleen tai kapakkaan. Kun leipä loppuu, etsitään sitä muualta. Kirkko on pian niin steriili, ettei sieltä löydy leivänmurenettakaan ihmisen sielun- ja sananälkään. Kirkosta lähtijä voi kyllä joutua siinä myös ojasta allikkoon: tietouskon karuista erämaista tunnekuohujen upottaville hetteiköille. Huomattiin jossakin vaiheessa että ”suo siellä vetelä täällä”.

Kirkko on siirtymässä vähitellen myös auringon alta sateenkaaren alle. Nykykirkosta on tulossa kiihtyvällä vauhdilla maailmoja syleilevä laitoskirkko. Elämme todella yhä kiihtyvämpää luopumuksen aikaa. Se näkyy surkeasti kirkkojen elämässä, mutta ennen kaikkea niiden kuolemisen.

Mutta. Kirkossa on myös oikeaa Kristuksen papistoa. Hekin kärsivät kirkon tilasta. Heitä häpäistään ja pilkataan kollegojensakin taholta. He ovat kirkkokiusattuja! Mutta Herra heitä siunatkoon ja vahvistakoon heitä!

Mutta, ajallaan tulee itse luopumuksen ihminen, personoitunut paha, peto, Antikristus. Silloin ei voi enää juurikaan työtä tehdä.

Vapaat suunnat

Tässä käytetään reformoiduista kirkkokunnista nimitystä vapaa kristillisyys tai vapaat suunnat. Tässä luennossa puhumme kuitenkin ja erityisesti niistä seurakunnista, joiden nykyopit ovat suurimmalta osin Amerikasta.

Moni noissa seurakunnissa elää pelkojen vallassa. Syy siihen on muun muassa väärät profeetat ja -opettajat. Eräät arkauskoiset ihmiset ovat suorastaan vauhkootuneita. Opettajat ja vieraat opit ovat vierasperäisiä, niitä sen kummemmin koettelematta.

Vapaiden suuntien nykyhistoria Suomessa on ajallisesti lyhyt ja sen alkulähde on amerikkalaisessa hengellisessä kulttuurissa. Siksi 1800–1900 -luvun taitteessa Amerikasta rantautuneilta liikkeiltä ja heidän opettajiltaan puuttuvat pitkät, vuosisataiset raamatun- ja myös lopunajan tutkimusten perinteet. Siksi lopunajan opetus on hunningolla. Yksittäiset opettajat eivät voi mitenkään edetä kovin pitkälle lopunajan tutkimuksissaan sillä niin suunnattomista salaisuuksista on kyse. Jeesus sanoo Ilmestyskirjan lopussa ”Minä, Jeesus, lähetin enkelini todistamaan näitä teille seurakunnissa. Minä olen Daavidin juurivesa ja hänen suvustansa, se kirkas kointähti.” (Ilm. 22:16).

Jeesus antoi Ilmestyskirjan sanoman seurakunnille, ei joillekin yksityisille harrastajille. On tarvittu koko uudenliiton seurakunnan aika tämän sanoman ymmärtämiseksi. Mutta ei Jumala ole tarkoittanut lopunajan sanomaa niin salatuksi, etteikö sitä voitaisi ollenkaan avata. Sinetit on tarkoitettu avattaviksi. Mutta jokamiehestä ei siihen ole. Ja kun Sana luettuna ei heti aukea pikkulapsille Kristuksessa, monien ilmestysten ja näkijöiden perässäjuoksijoita riittää. Edellä kuvatun ongelman tähden ei vapailla suunnilla ole sellaisia lopunajan tutkijoita ja opettajia, joilla olisi riittävää ymmärrystä ja tietomäärää käytössään.

Väärät profeetat ovat eräitä lopunajan tunnusmerkkejä. Myös heitä on paljon maassamme. Joidenkin opit perustuvat heidän saamiinsa ilmestyksiin ja näkyihin. Mutta: ”Älköön teiltä riistäkö voitto-palkintoanne kukaan, joka... pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama” (Kol. 2:18). Näyt, ilmestykset, unet ja ihmisten mielipiteet eivät kuulu terveeseen kristilliseen opetukseen.

Vääriä opettajia on näissä suunnissa liian paljon. Antikristuspelko kalvaa monia. Väärien opettajien mukaan jo nyt olisi varottava ottamasta itseensä Antikristuksen, eli pedon merkkiä tai sen lukua, vaikka Antikristus ei ole vielä edes tullut. Pedon luvun tai sen merkin saattaa näet ihminen saada tietämättään ja varomattomuuttaan. Sen voi saada muun muassa pankkikorttien, kauppojen tilinumeroiden ja jopa rokotuksien välityksellä. Tästä oppiharhasta on tehty oppikirjojakin. Toki tätä harhaa esiintyy myös joissakin luterilaisenkirkon vapaita suuntia lähellä olevissa piireissä.

Antikristuksen luku, sen kuvan luku, tai sen lukuarvo, voidaan sijoittaa heidän mukaansa ihmiseen myös salaa tietotekniikan siruna. He ovat tietävinään, että näin tehdään jo jossakin päin maailmaa. Kun ihmiseen on saatu sitten ututettua siru, häntä voidaan valvoa monin eri tavoin, jopa droneilla. Tällaiset opit eivät tule taivaasta, eivät Raamatusta vaan Amerikasta. Sieltä ovat kotoisin lähinnä muutkin harhaopit. Siellä on se varsinainen syytötehdas.

Vapaiden suuntien ihmiset, osin myös luterilaiseen kirkkoon kuuluvat, kuuntelevat pahoin epäraitia radio- ja TV-kanavia ja YouTuben videoita. Katselijamäärät ovat käsittämättömän suuria. Nämä kanavat eksyttävät kuulijoitaan sillä hengellistä valvontaa ei ole. Siellä ei kerta kaikkiaan ole oikeita hengellisiä johtajia valvomassa opetuksia. Suurin ongelma on ennen kaikkea se, että ne ovat kaupallisia kanavia. Kaupallisuus, eli taloudellinen tuotto, ratkaisee toiminnan. Sellainen on erittäin epäraitis ja huono perusta. Se, että mukana on jotakin tervettäkin opetusta, harhauttaa yhä pahemmin pikkulapsia Kristuksessa, koska he eivät kykene erottamaan totuutta ja harhaa toisistaan.

Nuo kanavat edustavat pääsääntöisesti pahoin ala-arvoista ja perin epäraitista opetusta. Tällainen sananruoka ei sovellu ihmisruuaksi. Mutta kukaan ei varoita. Sanasta luemme ”Me emme ainakaan ole sellaisia kuin ne monet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa. Me julistamme sitä Jumalan edessä ja Kristusta palvellen, väärentämättömänä ja sellaisena kuin se tulee Jumalalta.” (2. Kor. 2:17).

Kaupallisten kanavien opetustuokion jälkeen seuraa aina kerjuukirje tilinumeroineen. He myyskentelevät siis Jumalan sanaa.

Tuossa opetusmaailmassa kasvaa yhä uusia käännyttäisiä ja pikkulapsia Kristuksessa. Tavoitteen tulee olla kuitenkin toisaalla: ”kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus” (Ef. 4:13–15).

”Veljet, älkää olko lapsia ymmärrykseltänne, vaan pahuudessa olkaa lapsia; mutta ymmärrykseltä olkaa täysi-ikäisiä” (1. Kor. 14:20). Nämä tosiasiat eivät toteudu noilla kanavilla.

Pikkulapset ja käännyttäiset eivät tule kestävänsä lopunajan ahdistuksen ja vihan päihin. Mutta juuri heillehän opetetaan valheellisesti, että ennen noita päiviä heidät on jo temmattu ylös Karitsan häihin. Tällainen oppi on kotoisin valheen hengiltä. ”Sillä semmoiset ovat valheapostoleja, petollisia työntekijöitä, jotka tekeytyvät Kristuksen apostoleiksi. Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi. Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi, mutta heidän loppunsa on oleva heidän tekojensa mukainen.” (2. Kor. 11:13–15). Ja heitä uskotaan sumeilematta täällä Suomen Siionin periferiassa ja takamailla! Tämä edellinen oppi on käsittämätön, täydellisestä tietämättömyydestä johtuvaa. Kuinka pinnallista onkaan heidän oppinsa.

Koko valherakennelma hajoaa, kun puhutaan totuutta rakkaudessa. Totuus ei kerta kaikkiaan istu pikkulapsiin. Kun heidän keskuuteen viedään Totuuden Henki, heidän maailmansa kaatuu kuin korttitalo. Tämä paljastaa, mitä heiltä puuttuu. Mutta Jeesus tuli todistamaan totuudesta: ”... Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.” (Joh. 18:37). Hän on tie, totuus ja elämä (Joh. 14:1). Mutta ne, jotka ovat imeneet valheen hengen myös noilta epäpuhtailta radio- tai TV-kanavilta, eivät kestä totuutta. He menevät pois tolaltaan, kun heille puhutaan yksinkertaista totuutta.

Edellisten kanavien saarnaajilla ja opettajilla Hengen voima on korvattu sielullisuudella, ihmisen oman lihan hengellä. Julistukseen kuuluu suuri dynamiikkaa, eli musiikin termein sanottuna Piano pianissimosta aina Forte fortissimoon. Tässä viimemainitussa tehosteessa mukana on usein voimakas mekkala, raju liikehdintä ja sirkusmaista esiintymistä. Musiikki on lähes kokonaan maailman hengestä lähtöisin; imelää viihdettä, diskomusiikkia, tai jopa hevirokkia. Se on kuin tivolienv ohjelmistoa. Se sopii mainiosti pikkulapsille. Sirkuslapset ovat aivan huumautuneita tuosta kaikesta. Tämä on siirtynyt jopa sellaisenaan monien vapaiden seurakuntien opettajien opetukseen. Erilaiset ohjelmat ovat äärimmäisen sielullisia tapahtumia. Ihmiset huojuvat niissä ohennetuin käsin, niitä huljuttaen puolelta toiselle. He ovat kuin rannan kaisloja tuulessa. Tarkoituksena on päästä jonkinlaiseen nirvanaan. Tunne katoaa kuitenkin nopeasti, joten on saatava uutta löylyä kiukaalle. Heistä ei tule milloinkaan hengellisiä ihmisiä, saati sitten hengellisiä opettajia. Amerikasta kaikki on kotoisin.

Myös juuri uskoon tulleet saavat heti todistaa ja opettaa. Intoa on mutta taito ja totuus puuttuvat. ”Nämä juuri saavat aikaan hajaannusta, he ovat sielullisia, henkeä heillä ei ole” (Juud. 1:19). Sellaisista opettajista on kirjoitettu ”Älköön hän olko äsken kääntynyt, ettei hän paisuisi ja joutuisi perkeleen tuomion alaiseksi” (1. Tim. 3:6).

”Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan” (Room. 10:2).

Pikkulapsien Kristuksessa tulisi saada vielä monia vuosia kasvaa Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Tällöin heidän sielullinen höyrynsä voisi vähitellen vaihtua Kristuksen nöyryyteen ja hiljaisuuteen. Pikkulapset sen sijaan kerskailevat mielellään hengellä täyttymisillään, vaikka ovat vielä täysin lihansa vallassa. He: ”... pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama” (Kol. 2:18).

On ollut myös pöyristyttävää nähdä, millä keinoin on yritetty saada seurakuntalaiselle kielilläpuhumisen armolahjaa. Se tapahtuu esimerkiksi niin, että vastaanottajaa kehoitetaan hokemaan jonkinlaista mantraa niin kauan että siinä menee vihdoinkin sanat sekaisin. Tätä tulosta sanotaan sitten kieliläpupuhumiseksi. Tämä on kuitenkin täysin sielullista ja lihallista. Tällainen kulttuuri on kotoisin eräistä idän uskonnoista. Se on itseasiassa noituutta. Kaikki armolahjat saadaan kuitenkin ja ainoastaan Pyhäältä Hengeltä ”Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niin kuin tahtoo” (1. Kor. 12:11). Hengen vaikutusvalta on otettu tässä omiin käsiin.

Sielunhoito voi olla ensiksi demonien poisajamista. Suurella äänellä niitä komennetaan ihmisestä ulos. Kysellään demonin nimeä. Lähes kaikki ihmisen vaivat ja väärät tavat on demonisoitu. Terve sielunhoito lienee harvinaista. Demoneita torjutaan myös voitelemalla pyhällä öljyllä ovien- ja ikkunoiden pihtipieliä. Tällöin pahat henget eivät pääsisi niistä läpi sisälle asuinhuoneisiin. Kuka tällaista pimeyttä opettaa seurakunnissa? Tällainen on noituutta! Tämä on pimeyttä ja täyttä pakanuutta! Se on järkyttävää! Tällaista tapahtuu kuitenkin koko ajan sen tarkemmin tässä seurakuntia nimeämättä. Mutta terveestä suomalaisesta kristillisyydestä ne eivät ole kotoisin. Ei, ne tulevat rapakon takaa ja kukaan ei taida kyetä valvomaan näitä tapahtumia ja opetusta. Eikö ole enää raittiita opettajiakaan? Kun itse on tätä nähnyt, tietää totta puhuvansa.

Lopunajan vääristä profeetoista

Kaikki tuntuvat juoksevan kaiken perässä. Ei ole niin viheliäistä väärää profeettaa, etteikö perässähihtäjiä riittäisi. He lupaavat Hengen kokemuksia, nämä suuria lupaavat petturit, vaikka itse kylvävät lihaansa. Uusia keisarinvaatteita he tarjoavat. Ja sokea ihminen antaa kultansa ja hopeansa heille. Mutta tyhjän moni saa ja jää alastomaksi ja häpeä näkyy. Ei ole opittu mitään tyhmydestään. Mutta liha kaipaa yhä uusia kokemuksia eikä niistä kyllikseen saa. Hetken kestää fiilis ja taas kaikki on jo poissa. On vain jatkettava juoksua uusien kokemusprofeettojen perässä. Tätä aikaa elämme ja kalliit sielut hukkuvat. On aivan kuin eräät ihmiset olisivat tuomittuja eksymään. Vaikuttaa kuin monet ihmiset olisivat menettäneet tyystin järkensä. ”ja alituista kinastelua sellaisten ihmisten kesken, jotka ovat menettäneet järkensä ja kadottaneet totuuden ja pitävät uskontoa vain tulolähteenä...Niin kuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin tuollaiset villitsijät vastustavat totuutta. He ovat menettäneet järkensä, ja heidän uskonsa on kelvoton.” (1. Tim. 6:5; 2. Tim. 3:8 KR 92).

Tietäneekö enää kukaan, että Jeesus kutsuu ihmisiä seuraajikseen? Hänellä olisi tarjolla elämä ja yltäkyllin. Mutta ei, on lopunajan eksytysten aika.

Mutta aina on ollut ihmisiä, jotka ovat syntyneet Totuuden Hengestä. Mikään kirkkokunta, herätysliike tai vapaiden suuntuen seurakunta, ei voi estää olemasta totuudelle kuuliainen. Kaikissa niissä liikkeissä on myös aitoja Kristukselle kuuliaisista uskovia. Mutta he ovat kaikkialla vähemmistönä. ”Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!” (Matt. 7:14 KR 92).

Sinulle Jeesuksen seuraaja

Sinä olet lähtenyt seuraamaan Jeesusta Kristusta. Tämä valintasi on merkinnyt sinulle ehkä kaikesta muusta luopumista. Et kuulu enää maailmalle. ”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!” (Gal. 6:14). Et kuulu enää itsellesikään. ”Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat?” (1. Kor. 6:19). Olet löytänyt toisenlaisen elämän kuollessasi pois itseltäsi. ”Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.” (Gal. 5:24).

Vaikeaa on ollut myös se, että olet joutunut eroon monista entisistä uskovista ystävästäsi. Et kuulu enää heidänkään joukkoonsa. Et halua olla enää mukana heidän pinnallisessa, sielullisessa ja maailmanhenkisessä elämäntavassaan. Se ei ole enää mahdollista, koska he eivät vaella Totuuden Hengen mukaan mutta sinut Totuus on kutsunut tiellensä. Pintaliittäjiä on kaikkialla ja monia pikkulapsia Kristuksen tuntemisessa. He eivät ymmärrä enää vuorostaan sinua.

Kuinka helppoa onkaan pettää ihmislasta, joka ei ole kasvanut Jumalan sanan tuntemisessa ja on jäänyt juurettomaksi. ”Ja mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niinkään ne, jotka, kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan, mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois.” (Mark. 4:16,17).

Mutta sinulle, Herralle rakas, ovat tulleet uudet ystävät. Heihin on syntynyt aito Hengen yhteys. Joukkonne on tosin kovin pieni ja heiveröinen. Mutta olet huomannut kuinka Herra on kansanne. Hän vahvistaa teitä koko ajan Hengellään.

Katsele häntä, ajattele häntä, Ristinmiestä. Puhdistaudu alati hänen veressään ja omatuntosi soimaus väistyy. Sinua ei saa syyttää kukaan, et edes itse itseäsi, ei mikään, eikä kukaan. Jeesus Kristus on sinun rauhasi.

Mutta viisaita ja taidollisia opettajia tarvittaisiin juuri nyt. Harva kuuntelee tosin heitäkään. Kuitenkin ”Oikeat opettajat loistavat niin kuin säteilevä taivaankansi, ja ne, jotka ovat opastaneet monia vanhurskauteen, loistavat kuin tähdet, aina ja ikuisesti.” (Dan. 12:3 KR 92).

Mutta uskovien seulonta on jo alkanut. Vanhurskaiden joukko pienenee. Monet menevät sen sijaan lopunajan myrskytuulissa eri seulojen yli ruumenien, akanoiden, olkien, valhevehniä, rikkaviljan, lusteen, tekopyhien ja ulkokullattujen mukana poltettavien joukkoon (Hoos. 13:3; Jer. 23:28; Matt. 13:39; Matt. 23:28). Heillä ei ollut juurta itsessään. He rakensivat elämänsä vääriin pohjalle. Seulonasta jäljelle jää lopuksi vain kultavilja. Ne jyvät kootaan Jumalan aittoihin. Vain nämä kestävät lopunajan vihan ja ahdistuksen aikana aina Kristuksen tulemuksen asti (Matt. 10:22).

Pidä se mikä sinulla on. Katso ettei kukaan, eikä mikään vie sinulta kruunuasi. Viettelijöitä on paljon. Houkutusia on monia. Katso, ettei sinua eksytetä monilla väärillä opeilla ja riivaajien petoksella. ”Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat” (1. Tim. 4:16). ”Mutta minkä minä teille sanon, sen minä sanon kaikille: valvokaa.” (Mark. 13:37).

Amen!